

EVEREST

In 2004 werd triatleet Rutger Beke betrapt op epo. Ik bracht het nieuws naar buiten, dat werd mij zwaar aangerekend. Een jaar later zou hij vrijuit gaan en werd het bijgelegd met een bezoek.

Vorige week belde ik naar Rutger Beke om hem te melden dat hij dinsdag zou worden vrijgesproken (als alles een beetje normaal verloopt). “Ik weet het, allez, ik hoop het”, zei Beke. “Geloof je mij nu?” Ik stamelde wat over nooit 100 procent zekerheid en geen hand in het vuur steken voor niemand, maar hij onderbrak mij. “Ik vraag geen 100 procent. Met 90 zou ik content zijn.”

Waarop ik (redelijk opgelucht): “Oké dan, want ik dacht aan 95 procent.” “Bedankt”, zei Beke en ik: “Geen dank.”

Eerlijk: nooit méér in mijn maag gezeten – van de eerste dag – met een primeur als die van Bekes epo-plasje. Nooit meer vijandigheid meegemaakt – via mail, per telefoon of tijdens triatlons – dan naar aanleiding van deze affaire. Nooit meer passie gezien dan bij de ‘clan-Beke’. Nooit chiquere reacties gehad dan van een aantal van die ‘clanleden’, Rutger en zijn vrouw op kop. Maar nooit meer dommigheden horen uitkramen dan door de supporters, genre C-triatleten, eindredacteuren van obscure nieuwsbrieven of hobby-sportpsychologen zonder veel werk. Zonder enige kennis van zaken en alleen gedreven door buikgevoel riepen ze zich tot believers uit en beleden hun geloof met een fanatisme waaraan IS een puntje kan zuigen.

Het zij zo, de zaak lijkt van de baan. Dinsdag gaat Rutger Beke vrijuit. Met de elementen die nu voorliggen, lijkt dat niet meer dan normaal. Het sluitende bewijs dat hij geen epo heeft gebruikt, is een kwestie van tijd, als het er al niet dinsdag ligt. Dat doet niks

meer ter zake. Inmiddels is de test door de verdediging en later door de controlerende instantie zelf dermate ondermijnd dat alles wat niet lijkt op vrijspraak, een aanfluiting zou zijn.

Heeft deze krant – lees: ondergetekende – zich journalistiek vergist? Dat heeft veel ochtendlijk gepieker opgeleverd. De map-Beke op het bureaublad met alle artikels, pdf's, gescande documenten en foto's van testresultaten nog eens nagelezen en de conclusie blijft dezelfde als toen: er wás een moord gepleegd, Beke wás in de buurt, hij had een motief en in het lijk is zijn DNA gevonden. Bovendien waren ook de indirecte bewijzen verpletterend en spraken vijf van de grootste specialisten in die materie op basis van wat voorlag, een vernietigend oordeel uit. Wie dan nog kritiekloos meegaat in het ongeloof, is blind. Na herlezing van de artikelen – op één uitschuiver na – kunnen we behoorlijk tevreden zijn over de manier waarop deze krant het dossier-Beke heeft aangepakt. Respect voor de beschuldigde en de knappe verdediging, maar wel tegelijk blijven wijzen op het verpletterende bewijsmateriaal ten laste en de aanvankelijk erg theoretische verdediging.

De ene uitschuiver betrof professor Delanghe, die in een commentaartje niet erg respectvol is behandeld, maar het zal mij voor eeuwig zwaar vallen om wetenschappers ernstig te nemen als ze een handje toesteken bij zaligverklaringen. Ere wie ere toekomt, Delanghe heeft de aanzet gegeven tot de vrijspraak. Zoals het er nu naar uitziet, is het antilichaam dat zagezegd monokonaal zou zijn en daarom alleen maar epo op zou sporen, helemaal niet zo monokonaal en vindt het ook nog andere eiwitten. Niet de eiwitten van Delanghe, die hij uit een nog niet gepubliceerd artikel haalde, maar andere eiwitten, waarvan voorlopig alleen de onderzoekers in Leuven de naam kennen.

Zo begon op 5 januari een artikel in deze krant: "Rutger Beke en zijn entourage beklimmen de Everest. Zonder zuurstof, in

zwembroek en in één ruk willen ze boven staan. De kans dat ze het halen, is dus uiterst klein, maar er is altijd een kans. Het is slim een slag om de arm te houden, maar wellicht staan Beke en zijn verdediging dinsdag op de top van de Everest. De kleine kans hebben ze gegrepen. Dat is topsport, de top hebben ze gehaald, nu nog veilig naar beneden."

Eind goed, al goed? Neen. De zaak-Beke is zoals een echtscheiding: iedereen verliest, behalve de advocaten die na een aantal professionele tegenslagen een opkikker konden gebruiken. De dopingbestrijding verliest voorlopig een belangrijk wapen in haar strijd tegen het bedrog. Het labo in Gent verliest onterecht aan geloofwaardigheid omdat het de test heeft uitgevoerd zoals opgelegd door het wereldantidopingagentschap. (Gelukkig maar dat een tweede lab – en dan nog in Keulen – tot dezelfde conclusie kwam.) Ten slotte is er Rutger Beke zelf, de grootste verliezer. Hij is een jaar kwijt en achter zijn naam zal voor eeuwig een asteriskje staan, vrijgepleit of niet. Anderzijds: net voor de hakbijl rechtsomkeer maken, het heeft iets onoverwinnelijks en na die bijna-doodervaring is elke training en elke triatlon een feest.

MAMBA, MET DONKER RANDJE

Kobe Bryant stierf op 26 januari 2020 in een helikoptercrash en her en der verschenen eulogieën, de ene al onzinniger dan de andere. Tijd voor tegenstroom.

Het is niet duidelijk wanneer en waar Kobe Bryant zal worden begraven. Of in intieme familiekring, of in Staples Center voor 20.000 man, of iets daartussen. Als Kobe had kunnen kiezen, het was de tweede optie geworden. Omdat éénieder (m/v) met

een toetsenbord zich ineens geroepen voelt om Kobe Bryant te roemen en/of betreuren, eerst even dit: tussen 1993 en 2005 was ik beroepshalve een regelmatig bezoeker van de NBA. Michael Jordan heb ik 32 keer live zien spelen, Kobe Bryant minder. Hoeveel precies weet ik niet meer, want waarom de ontmoetingen met Sint-Pieter tellen, als je God zelve geregeld ziet/zag?

Speciaal voor de millennials voor wie historisch besef begint bij de aanschaf van hun eerste smartphone, even voor de goede orde: Michael Jordan is de beste ooit (zelfs de beste sporter ooit tout court), daarna komt wat basketbal betreft wellicht LeBron James, maar het zou evengoed Kobe Bryant kunnen zijn, dat laatste zal afhangen van wat James er in zijn ultieme jaren van bakt. De twee belden zaterdagavond met elkaar nadat James Bryant had ingehaald op de alltimescoringtabel van de NBA. Die *all-time scoring list* zegt niet heel veel: zo heeft Jordan minder punten dan Bryant en James maar wel meer titels. Op nummer één staat Kareem Abdul-Jabbar. Op twee Karl Malone. Vrij naar Wittgenstein: wie niks zinnigs kan zeggen over Kareem (de eeuwige zwarte activist) of over Malone (nooit een titel gewonnen en als gewezen bestuurder van de National Rifle Association een Uncle Tom) moet over Kobe zwijgen.

De eenzijdige eulogieën wekten verbazing. Behalve *Washington Post*-journaliste Felicia Sonmez (eerst ontslagen en snel in eer hersteld, opzoeken als u meer wil weten) viel tussen alle lofbetuigingen aan het adres van Kobe Bryant één realistische stem te horen. Dat was Eric Goens in het VTM Nieuws. De ongekroonde koning van de emo-tv vervelde heel even tot de uitstekende NBA-commentator van weleer toen hij de basketbalspeler Kobe Bryant neerzette als ‘een fantastische speler, maar een ettertje’. Wie was Kobe Bryant? Als rookie van achttien sprak hij zo min mogelijk tegen zijn medespelers van de Lakers, tenzij om hun te zeggen dat ze die basketbal zo snel mogelijk

in zijn handen moesten geven. Shaquille O’Neal noemde Kobe in hun eerste seizoen samen al meteen ‘*Showboat*’. Zijn coach Phil Jackson die Jordan in Chicago had getraind, moest na een paar jaar tussen Kobe en Shaq in psychotherapie, zo erg hing hij het uit.

Bryant kopieerde Jordan om hem te overtreffen. Omdat hij had gehoord dat Michael Jordan wel eens de hork kon uithangen tegen zijn maats moest hij zo nodig ook de hork uithangen. Twintig jaar lang was er één constante: *me, myself and I. And give me the ball*. Vergeleken met Kobe Bryant is Cristiano Ronaldo de ultieme altruïst. Dat hij kon basketballen, en inzake speelstijl het dichtst bij Jordan in de buurt kwam, laat daar geen twijfel over bestaan.

Over de doden niks dan goeds, dat is een mooi principe, maar niet overdrijven. Van de week schreef een zwarte mevrouw een lang opiniestuk: “Kobe was het rolmodel waar wij zwarte jongeren krampachtig naar op zoek waren.” Kan het meer van de pot gerukt? Kobe rolmodel, hoezo dan? Omdat hij zichzelf als het merk ‘Black Mamba’ had gedeponneerd? Kobe Bryant was alvast veel meer *mamba* – giftig en agressie – dan hij ooit black was. Hij heeft zich nooit geuit in om het even welke discussie over zwarten in de VS, zelfs niet over Black Lives Matter en toen had het makkelijk gekund, want hij was gestopt. Jordan overigens ook niet, al is hij ten minste lid van de Omega Psi Phi (een zwarte studentenbroederschap). Kareem en LeBron spraken zich wel herhaaldelijk uit.

Nog meer onzin in dat opiniestuk: “De enige reden dat hij met een helikopter vloog was omdat hij zich ten volle wilde inzetten voor zijn werk, maar ook een aanwezige vader wilde zijn.” Woeha. Kobe Bryant vloog al met een helikopter toen hij nog speelde en kinderloos was. Die heli was er om speciaal te doen. Er werd besloten met: “Ik zou ook kunnen schrijven over het meisje (het

was een vrouw van 19, hv) dat Kobe in 2003 beschuldigde van verkrachting. Hoe hij zich verontschuldigde. Hij dacht oprecht dat zij seks met instemming hadden, maar na het horen van die versie van de feiten zag hij in dat zij het waarschijnlijk anders had ervaren. Veertien jaar vóór #MeToo was dat bijzonder.”

“Zij had het anders ervaren...”, “Dat toegeven was bijzonder...”: het stond er echt. Geschreven door een vrouw. Een zwarte vrouw, over een zwarte man, die een vrouw had verkracht. Het was niet erg, want hij had zich verontschuldigd. Dat kwam nadat hij 2,5 miljoen dollar had betaald, maar dat stond er dan weer niet bij.

KIMMEKE IS MOE/HEEFT PIJN (BIS)

Kim Clijsters was nooit mijn favoriete Belgische topsportster. Ook al niet in 2005. Ze won na die column op de US Open in 2005 wel haar eerste grand slam. En ze trouwde met Brian L. Het grote ongelijk van de columnist.

In 2007 stopt Kim Clijsters. Hooguit doet ze nog de Proximus Diamond Games in Antwerpen begin 2008 en dan is het voorbij. Ze zal geen 25 zijn. De huwbare leeftijd, quoi. Of dat met die Brian L. zal zijn, dat moeten we afwachten. Misschien dat het meisje Clijsters niet zo vaak van lief wisselt als van tennisballen, maar het gaat na Lleyton echt wel snel. En als Brian denkt dat hij in pole ligt, heb ik hier nog een nummer van Lleyton. Misschien kan hij eens bellen. Lleyton dacht ook dat de buit binnen was; de trouw – voor elk wereldhalfrond één nog wel – was al geregeld.

En dan die elektricien uit Limburg. Samen in de tribune knuffelen, ja, en een week later was Mister Clijsters gewoon weer Mister Bokrijk.

In 2007 geef ik een feestje. Pa Clijsters weg (met die tweede dochter wordt het toch niks), Jan Peeters weg (zal tegen die tijd ook wel het bondsgebouw zijn uitgerollatord), Michel D’Hooghe ontmaskerd (hoe en wat is nog niet bekend, maar het zal niet fraai zijn) en met Karl Vannieuwerkerke heb ik het tegen die tijd wel bijgelegd. Eind 2007, begin 2008 word ik een beter mens, op algemene aanvraag, maar nu nog niet.

Neem nu Kim Clijsters. Ze is zo sympathiek, dat kan je niet spelen. Ze is zo goed in haar sport dat ze eigenlijk de onbetwiste nummer één moet zijn. Maar als authentieke sportliefhebber kan je niet anders dan grijze haren krijgen van het mens. De US Open, die maandag begint, is het belangrijkste toernooi in haar hele carrière en wat stelt Kimmeke vast na het gewonnen toernooi in Toronto? “Ik ben moe, ik ga nu vakantie nemen.”

Hallo? Vakantie? Op een week van een toernooi waarvoor je favoriet bent en dat je eigenlijk moet winnen wil je niet eeuwig als een draafkip zonder grote prijzen worden gebrandmerkt, zeg je toch niet dat je vakantie gaat nemen? In welke sport die serieus genomen wil worden als sport neem je vakantie net voor je belangrijkste afspraak? Je gaat niet superhard trainen, dat niet. Zeg dan dat je gaat ‘taperen’, dat staat mooi en die tennisjournalisten weten toch niet wat je daarmee bedoelt. Hebben ze weer wat om zich druk over te maken. Zeg dat je elke dag intensief, maar slechts een uurtje, ballen gaat slaan omdat je uithouding toch op peil is. Zeg dat je halfweg die laatste week ook een flinke fietstocht zult maken om het systeem nog eens 3 uur aan de praat te houden. Spreek sport. Vertel vooral geen nonsens die jezelf onrecht aandoet.

Neen. Kimmeke neemt vakantie, want Kimmeke is moe. Heeft ze dan niets geleerd? Twee jaar geleden speelde ze meer dan

honderd wedstrijden in één seizoen. Ze werd dat jaar in Los Angeles de nummer één, maar lang heeft het feest niet geduurd. Schouder in gort vaneen, Justine die de US Open won en over haar sprong, en daarna ging het goed fout. Tennis is een van die sporten waarvan je niet fitter wordt door wedstrijden te spelen, wel integendeel.

Als je niet fit bent, merk je dat meteen in een wedstrijd. Maar van wedstrijden zelf raak je nooit fit, ook niet als je er twee per dag speelt. Doordachte trainingen voor slagsporten hangen aan elkaar van blessurepreventie. Iemand zou haar dat eens moeten wijsmaken, want nog een zomer van 31 wedstrijden zou wel eens haar laatste kunnen zijn. Tenzij dat de bedoeling is natuurlijk.

Het wordt van alle kanten tegengesproken, maar tot op heden lijkt de clan-Clijsters maar één drijfveer te hebben: geld. Niemand heeft zo snel de grens van tien miljoen dollar prijzengeld bereikt. Dat is een kunst, helemaal als je weet dat ze tot vandaag geen enkel grandslamtoernooi heeft gewonnen. Het ligt er vingerdik op dat in de sponsorcontracten van Kim Clijsters leuke afspraken staan over premies voor prestaties en dat de ranking daarin allesbepalend is. Door de US Open Series te winnen, verdubbelt ze straks haar prijzengeld op de echte US Open.

In New York speelt Kim Clijsters voor veel geld, maar meer nog voor haar reputatie. Of ze gaat de geschiedenis in als de kampioene van de kleine toernooien en de geldtabel, of ze pakt eindelijk die grandslamtitel die ze op basis van haar talent al lang had moeten winnen, en breekt door. Jammer dat ze uitgerekend nu vaststelt dat ze te moe is om door te doen en dat haar achillespees ook nog eens opspeelt.

BAG IT

De voorlopig laatste over Kim Clijsters, uit 2020. Uiteraard ging ook deze door de mangel van de politiek correcte censuur. Dit is de ongcensureerde versie.

“*Bag it*, Michael.” Dat was de kop op de cover van *Sports Illustrated* van 14 maart 1994. De ondertitel was “Jordan and The White Sox Are Embarrassing Baseball”. Na dat verhaal over de onrealistische ambities van Michael Jordan om honkballer te worden tijdens zijn eerste carrièrestop, heeft de ster aller sterren nooit meer met *Sports Illustrated* willen spreken.

Hij was op zijn pik getrapt, maar bleef vastbesloten honkballer te worden, tot ze daar in staking gingen en hem als stakingsbreker wilden gebruiken. Inmiddels was de goesting naar basketbal te groot geworden, het vervolg moet gekend zijn. Dat gebeurde net geen jaar na die cover. De auteur van dat verhaal, Steve Wulf, heeft naar aanleiding van *The Last Dance*, de Netflix-docu over Michael Jordan, laten weten dat hij zijn verhaal van toen wat hard vond en de cover al helemaal.

Dat hij het nu niet meer zou schrijven, dat mag hij denken, maar dat moet hij niet zeggen. Dat is flauw. Journalistiek wordt nu eenmaal bedreven tegen de achtergrond van wat op dat moment speelt en Wulf had toen een punt. Hij had natuurlijk niet het flauwste idee dat het beste van de basketballer Jordan nog moest komen. Dat is dan weer de pech die gepaard gaat met je nek uitsteken.

Ik steek mijn nek uit: “*Bag it*, Kim.” Ik denk dat ik redelijk gerust mag zijn als ik dat schrijf. Het beste bij Kim Clijsters is er al lang van af en komt met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid niet terug. De ondertitel “Kim Clijsters brengt tennis in verlegenheid”

past niet. Die zou pas van tel zijn als ze wedstrijden zou gaan winnen, of toernooien, stel je voor, of grand slams, nog erger.

Jordan heeft zijn boosheid op de schrijver ooit uitgelegd. “Ze kwamen mij gewoon bekritisieren, zonder te begrijpen wat mijn passie toen was.” Michael Jordan maakt hier een denkfout. Zijn passie was: professioneel honkballer worden om zijn vermoorde vader te eren. Voor de sportjournalist is die reden bijkomstig. We hebben het niet over een zoektocht naar zingeving – pottenbakker worden of *MasterChef* winnen – maar over topsport. De sportjournalist heeft het recht, neen, móét als vakman/vrouw oordelen of de ambitie van Jordan kans op slagen heeft. Als die oordeelt dat die kans onbestaande is, zoals *Sports Illustrated*, is het de verdomde plicht dat zo op te schrijven. Dat geldt ook voor Clijsters en dat geldt ook voor de Belgische media.

Ik heb die derde carrière van Kim Clijsters nooit enige kans op slagen toegedicht en het verbaasde mij dat specialisten in die sport dat nooit schreven/zegden, terwijl ze off the record andere geluiden lieten horen. Zeven jaar niet gespeeld en op 37 jaar opnieuw je niveau halen, dat kan hooguit in petanque of hengelen. Stoppen met overbelastingsblessures, vervolgens twee kinderen ter wereld brengen en dan hopen dat alles weer bij wonder in elkaar past en werkt zoals vroeger – alweer: op 37 – daar is niets minder dan een mirakel voor nodig.

Ten slotte: in een sport die naam waardig, met min of meer gelijkbegaafden, zal de fitste het halen. Een krant schreef deze week: “Pas als Clijsters topfit is, zal ze haar toptennis een wedstrijd lang kunnen opdringen.” Een heel jaar heeft ze gehad om topfit te worden en ze had corona in haar voordeel kunnen aanwenden voor een totale reset, zie Wout van Aert. Het mag duidelijk zijn dat ze haar resetknop niet heeft gevonden.

Bij de aankondiging van haar comeback had een beetje sportjournalist na de eerste aanblik van de voormalige nummer 1

rechtsomkeer moeten maken met de beleefde mededeling: we komen wel eens terug als je wat harder hebt gewerkt. Als sportjournalist had ik toen al de grootste moeite om deze poging tot comeback ernstig te nemen en dat gevoel is er na de US Open niet minder op geworden. Dit is tijdverlies, voor Clijsters en voor de media, die ook schuld treffen. Toen ze wedstrijdes van zes spelletjes won in een ongein genaamd World Team Tennis, hadden de media dat gewoon ‘ongein’ moeten noemen en niet laten uitschijnen alsof het de prelude was voor stuntwerk op de US Open.

Hoewel de fitheid serieus te wensen overlaat, is er toch progressie. Dat talent van weleer is niet weg, is gebleken. Kim Clijsters moet nu het ene na het andere toernooi spelen en ritme opdoen, maar dat willen haar knieën en buikspieren niet en inmiddels zal haar schouder al wel hebben opgespeeld. Ook tussen de oren zit het niet lekker meer. Ze wil bij haar gezin zijn. Jammer dat ze nooit heeft geweten wat het is om te moeten werken als topsporter. Het is nu het een of het ander: eindelijk echt hard werken voor die comeback of in een leuke Indian summer Häagen-Dazsjes eten met de kids. *Sports Illustrated* zou koppen: “*Bag it, Kim.*” Onderkop: “*Clijsters is embarrassing herself.*”

VDB

Over Frank Vandenbroucke, de renner, verscheen in 2008 een boek en ik hoopte dat zijn ellende daarmee voorbij was. Niet dus. Anderhalf jaar later stierf hij in Senegal.

Het was maar een voornemen – nooit meer iets over de ex-renner Vandenbroucke schrijven – maar toen zijn boek zou verschijnen

en VDB *one-on-one* de pers te woord wilde staan, ging het voornemen in de prullenmand en was ik aan het mailen met de uitgeverij: hoe, waar en wat?

Het werd gisteren in Gent en een dag eerder had ik op pdf het boek van VDB kunnen lezen. 320 pagina's op een computerscherm is geen cadeau. Ik besloot de passages te skippen dat het hem goed ging. Aan het eind van de rit had ik er nog 300 of wat gelezen.

Het is VDB zelden goed gegaan, ook van de week niet. Na de laatste keer een pagina te hebben doorgedrukt, liep donderdagavond een sms van Sporza binnen: Mitsubishi-Jartazi heeft het contract van Frank Vandenbroucke beëindigd, na cocaïneproblemen en privéperikelen...

Mooie binnenkomer, dat ontslag zal wel aan het boek liggen, dacht ik meteen. Gisterenochtend was ik de eerste die in de suite van het Marriot koffie kreeg geschonken en de *Bimbo d'Oro* tegenover mij kreeg. Hij ontkende het bericht en vroeg de baas van de ploeg te bellen. Frank Vandenbroucke zei dat hij had gevraagd niet meer betaald te worden tot hij weer ging koersen. Wanneer hij dan weer ging koersen, was een logische vervolgvraag en ik heb die ook gesteld, maar voor hij kon antwoorden, werd vanuit de aanpalende slaapkamer dreigend "Alleen over het boek" geroepen. Dat was mij nog nooit overkomen, maar dat had ik moeten weten, want het was mij verteld. Ik heb de ploegleider niet gebeld, want wie zit nu nog te wachten op de renner VDB? Iedereen, zo blijkt. De uitgeverij heeft drie keer meer mails en sitebezoek gekregen in de aanloop naar de verschijning van het VDB-boek vergeleken met de week voorafgaand aan de verschijning van het Boonenboek.

Frank Vandenbroucke laat niemand onberoerd en daar zal dit boek nog toe bijdragen. Het is een goed geschreven ik-relaas van een tot nog toe hallucinant leven. Het is te hopen dat daar geen vervolgvraag meer op komt die een herwerkte versie van dit boek wettigt. Zijn leven is nu al als een film, vooral omdat je niet weet hoelang

het nog zal duren. Die zelfmoordpogingen waren echt. Net als zijn comebacks zijn ze halvelings mislukt. Zittend tegenover het grootste Belgische wielertalent sinds Merckx, kreeg ik gisteren af en toe tranen in de ogen. Hij probeerde mij te laten geloven dat het hem goed gaat, maar waarom rijdt hij dan niet met zijn fiets? Hij klonk maar één keer echt blij en dat was toen hij het had over de recente ontmoeting met zijn dochtertje Margaux (zes inmiddels), na elf maanden zonder contact. Ze had haar fietsje mee, zijn ogen blonken en werden daarna weer dof, want het moest over het boek gaan en het boek is geen opbeurend verhaal. De VDB-story zal goed verkopen, omdat het verhaal van een gevallen engel er altijd wel ingaat. Toch loopt er ook een happy rode draad door het boek van Frank Vandenbroucke: de steeds terugkerende onbaatzuchtigheid waarmee een aantal mensen hem hebben geholpen met leven, zeg maar overleven. Yvan Vanmol, zijn ploegarts bij Mapei. Jef Brouwers, zijn psycholoog en praatpaal in de donkerste dagen. Zijn Sarah Pinacci, vrouw van zijn dromen die hem aanvankelijk vleugels gaf. Lieven Maesschalck die hem het gevoel kon geven dat hij nog atleet was. En ten slotte zijn manager, Paul De Geyter.

Zijn management van VDB was 'mismanagement', althans vanuit het standpunt van zijn bedrijf. Het hield de voormalige wonderboy van het creatief boekhouden voor topsporters niet tegen om midden in zijn druk bestaan de stekker eruit te trekken en drie dagen aan het bed van de levensvermoeide VDB – inmiddels een vriend en misschien ook een zoon – te gaan zitten.

Als ook maar de helft klopt van wat in het boek staat – en waarom zou het niet allemaal kloppen – dan verdienen Paul De Geyter en al die anderen een standbeeld. Je eerste 33 jaar waren spannend, maar het is mooi geweest, VDB. Het beste nieuws is: je bent er nog. Rust en vrede nu voor jou en ook je vrienden.

JOHAN VAN PAVLOV

Wist ik veel dat Johan Museeuw al in 2002 een beetje de weg kwijt was. Hij vergreep zich aan een collega en dat kan ik niet hebben.

Een van de mooiste nationale sportmomenten van dit jaar was de sprint in de wereldbekerwedstrijd in Hamburg. Johan Museeuw, die volgens plan voorop geraakt met nog een paar andere coureurs, aan de kop gaat en vandaar de sprint inzet. Links en rechts kijkt hij in de ogen van de vijand, ziet dat het goed zit en wint. Puur en aangekondigd machtsvertoon, de mooiste topsport. Ik heb meteen weggezapt. Dat zou de VRT ook moeten overwegen. Einde uitzending, als Museeuw zondag wint. Testbeeld desnoods, als ze niet zo gauw iets kunnen verzinnen. Of zo'n kartonnen bord van vroeger bovenhalen: "Storing".

Want wat volgt na een overwinning van Museeuw staat in schril contrast met de schoonheid van het moment even tevoren. Hoe mooi deze bonk uit Gistel ook kan fietsen, hoe machtig zijn vertoon, wanneer Johan Museeuw van zijn fiets stapt en praat (maar meestal niet), dan valt de boer uit het schilderij van Permeke, in postmoderne versie nog wel, met implantaatkrullen in plaats van een klak.

Ik bewonder de wielrenner Museeuw, maar ik heb enige moeite met de mens. Hij zegt dat we hem niet kennen, want, zo klaagde hij een paar jaar geleden, "niemand doet moeite mij te doorgronden". Later heette het: "Ik krijg geen intelligente, diepere vragen." De journalisten wisten niet wat ze hoorden.

De middelmatige Lotto-renner van weleer was een Mapei-kampioen geworden en bij die metamorfose hadden ze zich wel degelijk intelligente, diepere vragen gesteld, maar ze zwegen,

om de broze symbiose tussen pers en coureur niet te breken. De cirkel werd vicieus, de renner ook. Hoe gedweeër ze hun kampioen aanspraken, des te machtiger hij zich waande. Hij viel op zijn knie en keerde uit de dood terug. Hij viel van zijn motorfiets en keerde nog eens uit de dood terug. De loutering die normaal gesproken al volgt na één bijna-doodervaring, ging twee keer aan deze grote kampioen voorbij. Bij elke val leek het alsof vooral zijn hoofd was geraakt. Achterdocht werd zijn lot, zoals de West-Vlaamse varkensboer die op het hof vreemd volk ziet komen dat hij zo snel mogelijk wil zien vertrekken. Bitterheid werd zijn handelsmerk, zoals de West-Vlaamse middenstander, omhooggevallen en zo rijk als de zee diep, maar nimmer in vrede.

Museeuw heeft een wereldbeeld van Gistel tot Oudenburg en terug, maar hij is wel boerenslim. In het peloton liet hij zich vrezen en respecteren. Door het publiek liet hij zich op handen dragen. En al die tijd voerde hij achter de schermen zijn kleine vuile privéoorlog tegen het journaal. Hoe fanatiek hij die strijd beleefde, was te zien in *De fiets van Pavlov*. Waar alle renners door Mark Uytterhoeven op hun plaats werden gezet, werd Museeuw opvallend gespaard, op die ene *inside joke* over lieven en getrouwde mannen na. Als één mediafiguur Johan Museeuw had kunnen herleiden tot zijn essentie – twee biefstukken en een blaasbalg gestuurd door honderd gram hersenen – dan wel Uytterhoeven. Maar neen, de grote kampioen uit Gistel zette met de grote tv-maker uit Mechelen zelfs een een-tweetje op. Zoals de hond van Pavlov reageerde op het belletje – verteerd van de goesting, het slijm aan de bek – zo kopte de vrijgespeelde Johan van Pavlov de open doelkans in.

Marc U.: "Ken je Renaat Schotte, Johan?"

Johan M.: (knikje en quasi-intelligent lachje)

Marc U.: "Wat doet Renaat Schotte, Johan?"